

Nejvyšší státní zastupitelství odbor trestního řízení

660 55 Brno, Jezuitská 4
tel.: +420 542 512 111, fax: +420 542 512 750
e-mail: podatelna@nsz.brn.justice.cz
datová schránka: 5smaetu

1 NZN 404/2018-150

Paní
Mgr. Anna Šabatová, Ph.D.
veřejná ochránkyně práv
Údolní 39
602 00 BRNO

Brno 27. 3. 2019

Ke sp. zn. KVOP-42695/2018/S

Kontrola skončené věci

Vážená paní ochránkyně,

v návaznosti na dopis ze dne 14. 12. 2018, kterým jsem Vás informoval o nařízení kontroly podle § 12 odst. 3 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, ve znění pozdějších předpisů ve skončené věci Městského státního zastupitelství v Brně sp. zn. 3 ZN 2164/2017 a navazující dohledové věci Krajského státního zastupitelství v Brně sp. zn. 1 KZN 1016/2018, Vás vyrozumívám o závěrech, které byly při uvedené kontrole učiněny.

Nutno konstatovat, že policejní orgán a státní zástupce vykonávající dozor nad zachováním zákonnosti v dané věci se v rámci vyhodnocování důvodnosti podaných trestních oznámení [redacted] a [redacted] dostatečně nezabývali otázkou, zda okolnosti tvrzené v podaných oznámeních jsou vůbec způsobilé naplnit znaky některé ze skutkových podstat trestných činů a bez dalšího začali hodnotit správnost Vašeho postupu (a postupu Vaší kanceláře) v dané věci, resp. posuzovat, zda jste v dané věci postupovala nezávisle a nestranně, jak ochránce ukládá § 5 odst. 1 zákona o veřejném ochránci práv. Uvedené dva aspekty přitom nelze oddělovat, protože pokud se zabývám tím, zda ochránce v konkrétní věci postupoval nezávisle a nestranně, pak ipso facto přezkoumávám správnost jeho postupu.

V tomto směru je třeba v první řadě uvést, že jestliže policejní orgán vyhodnocuje trestní oznámení, jež směřuje vůči činnosti orgánu veřejné moci, jehož údajná trestná činnost má spočívat ve výkonu působnosti, nemůže sám bez dalšího přezkoumávat správnost jeho postupu, ale musí vyčkat na závěry orgánu, jež je oprávněn správnost a zákonnost postupu daného orgánu veřejné moci v rámci zákonem upraveného řízení přezkoumávat. To neplatí jedině v případech věrohodně tvrzeného excesu

veřejnoprávního orgánu jako je např. korupce či neoprávněné použití násilí, za exces však nemůže být považován toliko tvrzený nezákonný postup. Okolnost, že veřejný ochránce práv takový nadřízený orgán nemá, resp. že se odpovídá pouze Poslanecké sněmovně (a to ještě omezeným způsobem), však policejní orgán neopravňuje k hodnocení správnosti jeho postupu.

Orgány činné v trestním řízení konaly v předmětné věci relativně rozsáhlé a časově náročné šetření, aniž by bylo zřejmé, jaké okolnosti považují za nutné prokázat, resp. jaké zjištěné skutečnosti by podle jejich názoru dokazovaly, že jste se (případně zaměstnanci Vaší kanceláře) dopustila trestného činu. V první řadě ale musí být vyhodnoceno, o jaký trestný čin se může jednat, přičemž dokazování je nutno provádět k okolnostem nutným k prokázání znaků jeho skutkové podstaty. Není však možné postupovat způsobem opačným, tedy zkoumat správnost postupu ochránce a při následném závěru orgánů činných v trestním řízení, že nepostupoval nestranně a nezávisle, zkoumat, zda se tak nemohl dopustit trestného činu. V posuzovaném případě tedy měl státní zástupce příslušný k vyhodnocení oznámení dospět k závěru, že tvrzeným jednáním (tedy i pokud by byly tvrzené skutečnosti zcela pravdivé) jste se nemohla dopustit trestného činu a podání bez dalšího opatření založit.

V rámci kontroly skončené věci bylo dospěno k závěru, že veřejný ochránce práv se při výkonu své působnosti svěřené mu zákonem o veřejném ochránci práv, jež byla posuzována v rámci trestní věci, jejíž kontrola byla nařízena, pojmově nemůže dopustit trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 trestního zákoníku. K tomuto závěru je vhodné uvést následující.

Veřejný ochránce práv je monokratický orgán volený Poslaneckou sněmovnou. Jde o specifický orgán parlamentní kontroly, odlišný od moci výkonné a soudní, přičemž Poslanecké sněmovně podává o své činnosti zprávu. Nelze ho stíhat bez souhlasu Poslanecké sněmovny. Výkon funkce ochránce je veřejnou funkcí. Jeho působnost vymezuje § 1 zákona o veřejném ochránci práv, podle jehož odstavce prvního působí k ochraně osob před jednáním úřadů a dalších institucí uvedených v tomto zákoně, pokud je v rozporu s právem, neodpovídá principům demokratického právního státu a dobré správy, jakož i před jejich nečinností, a tím přispívá k ochraně základních práv a svobod. Ochránce jedná na základě vnějšího podnětu nebo z vlastní iniciativy (§ 9 zákona o veřejném ochránci práv). Pokud podnět neodloží nebo nepostoupí, zahájí šetření a stěžovatele o tom vyrozumí. Všechny státní orgány a osoby vykonávající veřejnou správu jsou v mezích své působnosti povinny poskytovat ochránci při šetření pomoc, kterou si vyžádá, a všechny instituce, na něž se vztahuje působnost ochránce, též informace, jež šetření vyžaduje (§ 16 zákona o veřejném ochránci práv). Jestliže ochránce šetřením nezjistí porušení právních předpisů nebo jiná pochybení, písemně o tom vyrozumí stěžovatele i příslušný úřad. V opačném případě vyzve úřad, aby se ke zjištění na základě provedeného šetření ve lhůtě 30 dnů vyjádřil. Pokud úřad sdělí, že provedl nebo provádí opatření k nápravě a ochránce je shledá dostatečnými, vyrozumí o tom jak stěžovatele, tak úřad. Když úřad na výzvu ochránce nereaguje ve stanovené lhůtě nebo je vyjádření úřadu nedostatečné, sdělí ochránce své závěrečné stanovisko úřadu a stěžovateli; součástí tohoto stanoviska je návrh opatření k nápravě (§ 20 zákona o veřejném ochránci práv).

Úřední osoba ve smyslu § 127 trestního zákoníku je definována třemi podmínkami, jež musí být kumulativně splněny. Jednak musí jít o osobu vymezenou v § 127 odst. 1 písm. a) až i) trestního zákoníku, tato osoba dále plní úkoly státu nebo společnosti a (konečně) používá při tom svěřené pravomoci pro plnění těchto úkolů. Veřejného ochránce práv by patrně bylo možno podřadit pod pojem jiný orgán veřejné moci ve smyslu § 127 odst. 1 písm. d) trestního zákoníku (činí tak ostatně „pražská“ učebnice trestního práva hmotného¹) a je zjevné, že plní úkoly státu nebo společnosti. Je však sporné, zda používá svěřené pravomoci. Uvedená učebnice uvádí, že pravomocí se rozumí zejména oprávnění rozhodovat o právech a povinnostech jiných subjektů a rovněž vykonávat tato rozhodnutí. V pojmu je obsažen prvek rozhodování a prvek moci (s. 422-423). Podobně vykládají pojem pravomoc i komentáře k trestnímu zákoníku: „*Pravomoc spočívá v oprávnění orgánu vykonávat veřejnou moc, přičemž veřejnou mocí se rozumí taková moc, která autoritativně rozhoduje o právech a povinnostech jiných osob (subjektů), ať již přímo nebo zprostředkovaně. Subjekt, o jehož právech nebo povinnostech je rozhodováno, není v rovnoprávném postavení s rozhodujícím orgánem a obsah rozhodnutí tohoto orgánu nezávisí na vůli takového subjektu (srov. ÚS 3/1993-u). (...). I když za výkon pravomoci nelze považovat jen rozhodování o právech a povinnostech fyzických i právnických osob, je v pojmu pravomoci vždy obsažen prvek moci a prvek rozhodování (srov. R 16/1967-II. a R 48/1972).*“² „*Pravomocí se rozumí oprávnění úřední osoby vykonávat veřejnou moc, tzn. autoritativně rozhodovat o právech a povinnostech jiných osob. V tomto smyslu je pro postavení úřední osoby charakteristický mocenský prvek.*“³

Mezi charakteristické atributy veřejného ochránce práv přitom náleží skutečnost, že nerozhoduje o právech a povinnostech jiných osob. Jak uvádí Vladimír Sládeček „*návrh opatření má toliko iniciační charakter, ochránce nemá oprávnění nějak přímo ovlivňovat či jinak zasahovat do činnosti úřadů, jeho sdělení, resp. návrh řešení není příkazem nadřízeného podřízenému. Ostatně si je třeba uvědomit, že závěrečné stanovisko s návrhem opatření není rozhodnutím, tj. výsledkem kvalifikovaného právního procesu (procesu v pravém smyslu slova), aktem, který by měl bezprostřední právní účinky, nabýval právní moci apod.*“ (Veřejný ochránce práv: česká varianta ombudsmana skutečností, Právní rozhledy 8/2001, s. 351). Tentýž autor v komentáři k zákonu o veřejném ochránci práv konstatuje, že „*veřejného ochránce práv není možné zařadit ani mezi orgány veřejné moci ve smyslu čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy (srov. např. usnesení sp. zn. II. ÚS 75/93). Ochránce totiž nedisponuje pravomocí autoritativně rozhodovat o právech a povinnostech fyzických nebo právnických osob.*“⁴

Veřejný ochránce práv sice disponuje určitými mocenskými oprávněními, jimž odpovídá povinnost dotčených orgánů poskytnout součinnost (např. § 15, § 16 a § 16a zákona o veřejném ochránci práv), tato oprávnění jsou však značně omezená už tím, že odepření součinnosti není sankcionovatelné. V jeho činnosti však fakticky absentuje prvek rozhodování, jímž by rozhodoval o právech a povinnostech jiných subjektů. Lapidárně řečeno, ochránce nerozhoduje, ale vydává stanoviska, která mají nezávazný charakter a působí toliko silou své přesvědčivosti.

¹ Novotný, O. a kol., Trestní právo hmotné. Zvláštní část, Praha: Wolters Kluwer. 2010, s. 421.

² Šámal, P. a kol. Trestní zákoník. Komentář. I. díl. Praha: C. H. Beck. 2012, s. 1362.

³ Draščík, A. a kol. Trestní zákoník. Komentář. I. díl. Praha: Wolters Kluwer. 2015, s. 802.

⁴ Sládeček, V. Zákon o veřejném ochránci práv. Komentář. Praha: C. H. Beck. 2011, s. 41.

Vzhledem ke shora uvedenému je proto namístě uzavřít, že ochránce v rámci výkonu své působnosti při vyřizování podnětů, provádění šetření a navrhování opatření k nápravě (srov. § 9 až § 20 zákona o veřejném ochránci práv) nevykonává pravomoc ve smyslu § 127 odst. 1 in fine trestního zákoníku, neboť u těchto jeho oprávnění absentuje prvek rozhodování a rovněž mocenský charakter jeho činnosti je omezený a vztahuje se jen na povinnost dotčených subjektů poskytnout součinnost při ochránčově šetření, aniž by však odepření této součinnosti mohl ochránce jakkoliv sankcionovat a aniž by tyto orgány byly vázány jeho stanovisky.

Tento závěr pochopitelně nevylučuje, že v režimu jiných právních odvětví (typicky práva správního), případně právní teorie, mohou být některá z oprávnění veřejného ochránce práv označována jako pravomoc. Např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2006 sp. zn. 7 As 18/2006, který se postavením veřejného ochránce práv zabývá, je patrné, že pojem pravomoc je v rámci správního práva vymezen širěji, než jak je tomu u práva trestního (cit.) *„Vzhledem k okolnosti, že Veřejný ochránce práv je orgánem státu, je nutno určit jeho pravomoc a působnost, které vymezují okruh úkolů, které má tento orgán řešit (působnost), a svěřené právní prostředky, jimiž má plnění těchto úkolů dosahovat (pravomoc).“* Sama okolnost, že ochránce při své činnosti disponuje určitými právními prostředky, však bez dalšího neznamená, že vykonává pravomoc ve smyslu § 127 odst. 1 in fine trestního zákoníku.

Tentýž závěr platí i ve vztahu k rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 27. 9. 2016 sp. zn. 30 Cdo 4118/2015, o který dozorový státní zástupce opřel své stanovisko, že veřejný ochránce práv je úřední osobou ve smyslu § 127 trestního zákoníku. Tento rozsudek „civilního“ senátu Nejvyššího soudu se zabývá odpovědností veřejného ochránce práv v režimu zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů, a nemá význam z hlediska interpretace § 127 trestního zákoníku. Uvedený judikát konstatuje, že *„Výkon veřejné moci ve smyslu § 1 odst. 1 OdpŠk musí totiž nutně zahrnovat výkon jakékoli veřejnoprávní pravomoci, kterou je státní orgán ze zákona nadán, byť by tato pravomoc spočívala například v poskytování určitých informací nebo zveřejňování zpráv.“* I ve vztahu k tomuto rozhodnutí je nutno konstatovat, že poskytování určitých informací nebo zveřejňování zpráv není možno podřadit pod výkon pravomoci ve smyslu § 127 odst. 1 in fine trestního zákoníku. V tomto ohledu je vhodné zdůraznit, že ve sporných případech je namístě volit spíše restriktivní výklad působnosti trestního práva hmotného, které je prostředkem ultima ratio (viz § 12 odst. 2 trestního zákoníku). Za výkon pravomoci proto nelze bez dalšího považovat jakoukoliv zákonem předpokládanou aktivitu veřejného orgánu, ale je namístě respektovat ustálený shora konstatovaný doktrinální výklad, který v oboru trestního práva hmotného vymezuje výkon pravomoci spíše restriktivním způsobem.

Ochránce rovněž disponuje taxativně vymezenými návrhovými oprávněními, jimiž zahajuje některá soudní řízení (zahájení kárného řízení ve věcech soudců ve smyslu § 1 odst. 10 zákona o veřejném ochránci práv, podání návrhu Ústavnímu soudu na zrušení prováděcího právního předpisu podle § 64 odst. 2 písm. f) zákona o Ústavním soudu, podání správní žaloby podle § 66 odst. 3 soudního řádu

správního) a takové řízení tedy zpravidla vede k vydání pravomocného a vykonatelného soudního rozhodnutí. Skončená trestní věc, v níž je prováděna tato kontrola, však nebyla vedena pro výkon těchto ochránkových oprávnění a není tedy namístě v jejím rámci podrobněji posuzovat, zda iniciování uvedených soudních řízení lze považovat za výkon pravomoci ve smyslu § 127 odst. 1 in fine trestního zákoníku.

Prověřování bylo dále konáno k objasnění a prověření skutečností, jež měly důvodně nasvědčovat spáchání přečinu poškození cizích práv podle § 181 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. Tohoto trestného činu se dopustí ten, kdo jinému způsobí vážnou újmu na právech tím, že uvede někoho v omyl. Z judikatury k uvedenému trestnému činu publikované v komentářích vyplývá značně restriktivní interpretace této skutkové podstaty, přičemž jsem nezjistil existenci soudního rozhodnutí, které by shledalo spáchání tohoto trestného činu v případě nesprávného úředního rozhodnutí či postupu. Jinými slovy řečeno – samotné tvrzení oznamovatele, že některý orgán veřejné moci postupoval nesprávně, případně tendenčně, že nesprávně zhodnotil tvrzení zúčastněných stran, případně že tvrzení jedné strany pominul, nemůže bez dalšího založit podezření ze spáchání uvedeného trestného činu. Jako modelový příklad lze uvést hypotetické trestní oznámení osoby, jež byla stranou soudního řízení, a jež by namítala nesprávnost a tendenčnost daného soudního rozhodnutí. Třebaže by se předmětné soudní rozhodnutí jevílo orgánům činným v trestním řízení jako nesprávné či jinak pochybné, jistě by sama tato skutečnost nebyla důvodem k zahájení úkonů trestního řízení, resp. důvodem k bližšímu zkoumání správnosti daného rozhodnutí a příslušný soudce by jistě nebyl vyzván k podání vysvětlení, v jehož rámci by byl dotazován na okolnosti svého rozhodování.

Pokud státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Brně, jenž vykonal ve věci instanční dohled, dospěl k závěru, že jste tvrzeným jednáním nemohla naplnit znaky skutkové podstaty žádného trestného činu a že ve věci neměly být vůbec zahajovány úkony trestního řízení, pak nad rámce tohoto konstatování neměl jakékoliv oprávnění hodnotit správnost Vašeho postupu v dané věci a jeho závěry jsou v tomto ohledu vnitřně rozporné. Pokud ve věci není dáno podezření ze spáchání trestného činu (a není ani důvod k odevzdání věci), pak se mají zjištění orgánů činných v trestním řízení omezit na konstatování tohoto závěru a další hodnocení správnosti postupu veřejného ochránce práv (resp. hodnocení, zda postupoval nezávisle a nestranně) jim v žádném případě nepřísluší. Proto ani není v rámci prováděné kontroly skončené věci hodnocena důvodnost výtek dohledového státního zástupce k Vašemu postupu, třebaže ve svém dopise ze dne 16. 10. 2018 s důvodností těchto výtek věcně polemizujete a podrobně odůvodňujete správnost Vašeho postupu. Pokud by totiž Nejvyšší státní zastupitelství posuzovalo, zda jste postupovala v dané věci správně nebo zda jsou důvodné výtky k Vašemu postupu zformulované dohledovým státním zástupcem, pak by tím jen eskaloval vadný postup dohledového státního zástupce.

Stejného pochybení se dopustil policejní orgán v usnesení o odložení věci, pokud rekapituloval své výhrady k Vašemu postupu. Následně se dozorový i dohledový státní zástupce fakticky odmítli věcně zabývat důvodností Vašich námitek, jež jste zformulovala v dopisech ze dnů 4. a 16. 10. 2018, přičemž dohledový státní zástupce nelogicky tvrdil, že (cit.) *„(...) orgány činné v trestním řízení se nezabývaly věcnou správností úvah veřejné ochránkyně práv (...), ale zkoumaly, zda se tato ve svém*

šetření pohybovala v intencích své působnosti.“, třebaže uvedené aspekty nelze z povahy věci oddělovat.

I z tohoto důvodu bylo přistoupeno ke kontrole skončené věci, neboť lze očekávat, že i v budoucnu se mohou některé osoby cítit dotčeny stanovisky či výsledky šetření veřejného ochránce práv a mohou je považovat za nesprávné, neúplné či tendenční, avšak nelze připustit, aby orgány činné v trestním řízení opětovně na základě podání takových osob zkoumaly, zda se ochránce (cit.) „(...) *ve svém šetření pohybovala v intencích své působnosti.*“, a tedy fakticky přezkoumávaly správnost jeho postupu.

K Vašemu podnětu vznesenému v příjise ze dne 4. 10. 2018 ohledně možnosti prolomit povinnost mlčenlivosti veřejného ochránce práv ve smyslu § 7 odst. 2 zákona o veřejném ochránci práv je vhodné obecně uvést, že nelze a priori vyloučit situaci, kdy je třeba z legitimních důvodů prolomit povinnost veřejného ochránce práv zachovávat mlčenlivost o skutečnostech, o kterých se dozvěděl při výkonu funkce. S těmito výjimkami počítá § 7 odst. 3 zákona o veřejném ochránci práv, přičemž určuje mechanismus zproštění povinnosti veřejného ochránce práv. Pokud ke zproštění dojde, pak je souběžně dovoleno také nakládání s nimi v rámci tvorby rozhodnutí orgánů činných v trestním řízení, nakolik jsou při individualizovaném nalézání (aplikace) práva zjišťovány a posuzovány skutkové záležitosti spjaté právě s informacemi, na které povinnost mlčenlivosti dopadá. Přesto lze souhrnně zdůraznit, že v rozhodnutích orgánů činných v trestním řízení se odrážejí základní zásady trestního řízení s tím, že se stávají významným vodítkem i pro samotné odůvodňování rozhodnutí s odkazem na informace, na které se vztahuje povinnost mlčenlivosti, která byla prolomena pro účely trestního řízení.

Především je nutno respektovat zásadu zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností uvedenou v § 2 odst. 5 věty první trestního řádu, podle které orgány činné v trestním řízení postupují v souladu se svými právy a povinnostmi uvedenými v tomto zákoně a za součinnosti stran tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jejich rozhodnutí. Naplnění zásady zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností ve světle předmětu a rozsahu dokazování znamená i to, že orgány činné v trestním řízení se mají orientovat a odkazovat jen na skutečnosti podstatné pro rozhodnutí. Dokazování jiných skutečností, které nejsou podstatné pro dané trestní řízení a učiněné rozhodnutí, by vedlo k nežádoucímu zamlžení věci. Odůvodnění má přesvědčit o opodstatněnosti rozhodnutí, k jehož výsledku směřuje, z hlediska správnosti a zákonnosti. Zásada zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností se uplatňuje v každém stadiu trestního řízení, tedy i při rozhodování v přípravném řízení.

K tomu dále přistupuje zásada zdrženlivosti (přiměřenosti) uvedená v § 2 odst. 4 věty třetí trestního řádu, podle níž orgány činné v trestním řízení věci projednávají s plným šetřením práv a svobod zaručených Listinou základních práv a svobod a mezinárodními smlouvami o lidských právech a základních svobodách, jimiž je Česká republika vázána; při provádění úkonů trestního řízení lze do těchto práv osob, jichž se takové úkony dotýkají, zasahovat jen v odůvodněných případech na základě zákona a v nezbytné míře pro zajištění účelu trestního řízení. Výrazem zásady zdrženlivosti (přiměřenosti) je pak rovněž, že orgány činné v trestním řízení mají mít stále na mysli charakter informací pokrytých povinnostmi mlčenlivosti

veřejného ochránce práv,⁵ jakkoli byla pro účely trestního řízení prolomena, a s těmito informacemi mají nakládat v nezbytném rozsahu a způsobem, který nadbytečně nepoškozuje (tj. co nejvíce šetří) podstatu a smysl omezeného práva souvisejícího s ochranou mlčenlivosti. Zásada zdrženlivosti (přiměřenosti) také prostupuje celým trestním řízením včetně rozhodování v přípravném řízení.

Nakládání s informacemi, na které se povinnost mlčenlivosti veřejného ochránce vztahuje, v odůvodnění rozhodnutí orgánů činných v trestním řízení, by mělo při zohlednění konkrétních skutkových a právních okolností trestního případu sledovat zvláště legitimní cíl, být způsobilé a potřebné k dosažení tohoto cíle, jakož i být tomuto cíli přiměřené.

Při vztažení shora uvedeného na konkrétně posuzovaný případ nutno uvést, že policejní orgán v usnesení o odložení věci popisoval nedůvodně celý průběh šetření, hodnotil Vaše postupy a sděloval údaje o [REDAKCE] které neměly žádnou relevanci pro jeho rozhodnutí. Namísto toho se měl omezit na konstatování (řádně právně odůvodněné), že jednáním, ohledně něhož bylo prověřování konáno, jste nemohla naplnit zákonem požadované znaky prověřovaných trestných činů ani jiného deliktu a tedy nepřicházel do úvahy jiný postup než věc odložit podle § 159a odst. 1 trestního řádu.

Vážená paní ochránkyně, vzhledem k povaze a procesnímu stavu věci již nelze pochybení, jichž se v posuzovaném případě dopustily orgány činné v trestním řízení, reálně napravit. Účelem kontroly skončené věci tak může být jen pojmenování zjištěných vad v naději, že se jich věcně a místně příslušná státní zastupitelství při posuzování podobných případů do budoucna vyvarují a že výsledek kontroly skončené věci přispěje k odbornějšímu postupu orgánů činných v trestním řízení v eventuelních dalších případech obdobného charakteru.

S pozdravem

JUDr. Jan Lata, Ph.D.
státní zástupce

JUDr. Jan Lata, Ph.D.
Digitálně podepsal
JUDr. Jan Lata, Ph.D.
Datum: 2019.03.28
13:03:39 +01'00'

⁵ Přiměřeně srov. nález Ústavního soudu ze dne 18. 12. 2006 sp. zn. I. ÚS 321/06. Toto rozhodnutí se věnovalo možnostem pracovat v rámci trestního řízení s informacemi o zdravotním stavu osob bez jejich souhlasu.